

RECENSIE. ‘Woody’ van Woodman: Leg je oor te luisteren voor romantiek ***

Een groep acteurs, van wie er onlangs één een Ensor gewonnen heeft, komt samen om een Woody Allen te spelen. Ziedaar een kader om meteen heel veel personages te laten opdraven. De acteurs zelf én alle rollen die ze op zich nemen: schilders (zoals in Woody Allens ‘Midnight in Paris’ uit 2011), boerinnen en buitenaardse wezens. Een gek allegaartje dat het zeer luchtig, maar ook vermakelijk over menselijke relaties heeft.

Magali Degrande
Woensdag 12 april 2023 om 03:00

Dat Joke Emmers, die de prijswinnende filmactrice speelt, recent ook écht een Ensor won – voor haar rol in *Billie & Benjamin* – geeft al aan dat de voorstelling misschien wel inspiratie zocht bij Woody Allen, maar uiteindelijk toch vooral een stuk is geworden dat dicht bij de acteurs zelf aanleunt. Acteurs die begin de dertig zijn en het ook niet altijd goed meer weten. Moet je bij elkaar blijven omdat je schrik hebt om alleen te zijn? Dan word je zoals onze ouders, klinkt het, licht cynisch. Dan maar langzaam ontkoppelen? Of kies je toch beter voor de korte pijn? Wat zeg je als je gynaecologe je schaamlippen zo mooi vindt dat ze er een 3D-print van wil laten maken voor in haar praktijk? En wat kan een wandelend, kibbelend koppel dat anno 2023 in het struikgewas het oor van Vincent Van Gogh vindt, leren van relaties – en van kunst! – van honderd jaar geleden?

Het stuk roept heel veel vragen op en reikt niet noodzakelijk antwoorden aan. Toch tovert deze *Woody* meer dan eens een lach op het gezicht van het publiek. Zo’n gepolijste brok feelgood als de vorige productie van Woodman, *Lubricant for life*, wordt het niet, maar van alle personages die de revue passeren, zijn er toch heel wat die we in de armen willen sluiten. Thomas Janssens als getroubleerde Vincent Van Gogh bijvoorbeeld, die even geaffecteerd over zijn penselen spreekt als de Gebroeders Grimm uit *Kulderzipken* over hun laatste uitvinding. Of Evelien Bosmans, die als actrice consequent haar tekst

declameert zonder de letter ‘r’. Als de dood Van Gogh komt halen, wordt dat allemaal iets te letterlijk uitgebeeld, inclusief skeletpak en zeis. Veel van de gemaakte grappen – genre: “Ik herken mijzelf niet meer sinds ik gestopt ben met roken”/ “Hoe lang ben je nu precies gestopt?”/“16 jaar” – passeren ook snel weer, maar dat de tekst en regie in handen liggen van Bas Teeke, die samen met Peter Van den Eede stichtend lid van het gezelschap De Koe is, voel je ook wel. De tekst heeft genoeg absurditeit in zich om het luchtige en het hapklare ook góéd te maken. En door zoals Van Gogh letterlijk het oor te luisteren te leggen bij heel veel verschillende soorten mensen, zijn er hoe dan ook verhaallijnen die herkenbaarheid oproepen.

Als naar het einde toe Emmers als buitenaards wezen opdaagt – dat nog vaag refereert naar de nieuwsgierige spermatozoiden uit Woody Allens *Everything you always wanted to know about sex** (**but were afraid to ask*) uit 1972 – is dat niet alleen onnozel, maar ook schoon. “We onthouden vooral dat we niet verbitterd mogen raken”, concludeert het wezen na enkele aardse observaties. Voor zoveel wijs liefdesadvies, willen wij ons oor ook wel te luisteren leggen.

